

[Munch-Petersen.]

saaledes, at det var Meningen, der skulde komme et nyt Initiativ, fordi vort Initiativ, som alt Initiativ fra vor Side, skulde syltes, og man derfor fra anden Side paa ny maatte tage Initiativet, for at der overhovedet kunde ske noget.

Under Finanslovdebatten erklærede Socialministeren, at Sagen var blevet trukket i Langdrag af den store Krigsinvalidorganisation. Naar det paa et Møde i Haderslev forleden, som denne Krigsinvalidorganisation havde indkaldt til, blev erklæret offentligt, at dette ikke stemte, men at der for længst er afgivet Svar fra denne Krigsinvalidorganisation, kan jeg naturligvis ikke dømme om, hvem det er, der har syltet denne Sag; men efter denne Udtalelse maa det i hvert Fald være givet, at Svaret maa være kommet tilbage til Socialministeren, og at det altsaa er paa høje Tid, man tager Initiativet og foretager noget i denne Sag.

Den Kritik, der kom frem under Lovforslagets Behandling, var ikke særlig begrundet. Fra Socialministerens Side blev det bl. a. hævdet, at noget galt ved dette Lovforslag var, at man vilde stille Krigsinvaliderne bedre end andre, som paa den ene eller den anden Maade fik social Understøttelse. Ganske vist tilføjede Socialministeren, at han principielt mente, at man godt kunde gøre det, men han kom altsaa alligevel med Indvendingen. Det er det Synspunkt, man stadig anvender, at man skal tage Maalestokken hos de daarligst stillede, og at det er strengt forbudt at forlange bedre Kaar, end de daarligst stillede har. Det har aldrig været vor Opfattelse, tværtimod, vi forsøger paa alle Omraader at kæmpe for bedre Kaar for forskellige Befolkningsgrupper og at bruge de Grupper af den arbejdende Befolkning, som er naaet længst frem, som Maalestok for at søge at hæve alle andre op til det samme, saa vi er slet ikke saa kedede af, om nogle Befolkningsgrupper skulde faa noget mere, fordi det netop kan være et Mønster for andre Befolkningsgrupper, der kan blive hævet op til samme Niveau.

Socialministeren gik endogsaa saa vidt, at han sagde, at det var forkert, naar der stod i dette Forslag, at uægte Børn skulde stilles lige med ægte Børn, fordi de ikke var stillet lige i den øvrige Lovgivning. Dette er meget betegnende for, hvor reaktionært sindet man kan være i sin Argumentation, naar man vil vende sig imod Lovforslag, der kommer fra kommunistisk Side.

Hovedindholdet af Lovforslaget er,

at der indsættes en Domstol, saaledes som det allerede er bestemt i Traktaten mellem Tyskland og Danmark, men saaledes som man hidtil ikke har gennemført det, til at dømme om, hvorvidt de forskellige Ansøgere om Understøttelse er berettigede til denne Understøttelse, og hvor høj en Grad af Understøttelse der tilkommer dem efter Invaliditetens Natur. I Øjeblikket har man en Institution, som faktisk er underordnet Statens Administration og som Følge deraf føler sig forpligtet til at tage Hensyn til den kapitalistiske Stats Interesse og derfor i en Række Tilfælde har givet uretfærdige Afslag paa Ansøgninger eller sat Understøttelsessatsen alt for lavt i Forhold til, hvad der er billigt. Denne Domstol, som man kalder den, men som altsaa i Virkeligheden er en administrativ Institution, Invalidenævnet og Invalideraadet, beskyttes derved, at deres Forhandlinger foregaar hemmeligt, uden at Ansøgerne er til Stede, uden at Offentligheden faar nogen Besked, hvorfor man ikke kan komme ordentligt til Bunds i de forskellige Sager.

Hvis man havde rent Mel i Posen, maatte man være interesseret i at foretage Forhandlingerne i Offentlighedens Lys. Der kan jo ikke være Tvivl om, at i enkelte af de Tilfælde, hvor man i Øjeblikket kritiserer de Afgørelser, der er truffet fra Invalidenævnets og Invalideraadets Side, er Kritikken, der rejses, uretfærdig. Men i hvert Fald er det givet, at i mange af de Tilfælde, hvor Afgørelsen kritiseres, er Kritikken fuldt retfærdig, og man kan jo kun faa undersøgt, hvor Kritikken er begrundet, og hvor den ikke er begrundet, hvis Offentligheden faar Indblik i de forskellige Sagers Afgørelse.

Det, som man navnlig indvendte imod vort Forslag paa dette Omraade, var Bestemmelsen om, at et Flertal af Medlemmerne af det Invalidenævn, der efter vort Forslag skal være den eneste afgørende dømmende Instans i disse Sager, skal være Repræsentanter for Invaliderne selv, idét man demagogisk paastod, at det vilde føre til, at Invaliderne altsaa skulde dømme i deres egne Sager; den ene Part skulde dømme i sine egne Sager, og det vilde selvfølgelig være uretfærdigt, paastod man. Men som vi allerede fremhævede dengang, er det jo aldeles ikke saaledes, at dette Invalidenævn ganske vilkaarligt skal kunne bestemme alting; Forslaget sætter selv bestemte Sæts, fastslaaer bestemte Retningslinier for, hvordan man skal gaa frem.

Det, som dette Invalidenævn skal afgøre, er blot Spørgsmaalet om, hvem der